

muligt, er det dog vel nok Regeringen, thi det er jo den, paa hvem Ansvarret først og fremmest hviler. Og dette Ansvar vil Regeringen ikke vige tilbage for. Regeringen vil gøre de nye Indtægter, derunder ogsaa Skatterne, hverken større eller mindre end nødvendigt. Det vil Regeringen gøre efter det Skøn, den vil være i Stand til at danne sig, naar det sidste Stadium af Skattelovenes Behandling er naaet. Det er meget rigtigt, at jeg her i Tinget bestemt har udtalt mig imod de, lad mig med et mildt Ord sige, fantastiske Forestillinger, der ere udtalte af det ærede Medlem og hans Partifæller om, at det skulde være muligt at nøjes med, jeg tror saadant noget som, 5 til 6 Mill. Kr. mindre, end Regeringen har foreslaaet. Dette er fuldkomment uden nogen som helst Støtte i de faktiske Forhold, det er ganske utænkeligt. Det, der højst kan være Tale om, naar samtlige Forhold, baade hvad Indtægter og Udgifter angaar, foreligge paa Behandlingens sidste Stadium, er hundrede Tusinder og ikke Millioner. Men ogsaa dette kan der være Spørgsmaal om at tage Hensyn til, og det Hensyn vil blive taget i Henhold til Sagens Natur og ikke i Henhold til, hvad der fremkommer, hverken det ene eller det andet Sted, det vil blive taget i Henhold til Statens finansielle Stilling til den givne Tid.

N. C. Christensen: Det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) sagde nylig, at ved anden Behandling havde man ikke Adgang til at se det, man nu kan se, og den Gang maatte man gaa ud fra, at Forholdene vare saaledes, at man ved at stemme, som det radikale Parti gjorde, havde mest Udsigt til at forhindre, at Toldspørgsmaalet kom frem til Behandling. Dersom det var ud fra den Opfattelse, man stemte derfor, forstaar jeg det oprigtig talt ikke, thi der forelaa allerede paa det Tidspunkt saa klare Udtalelser fra Højre om, at det ikke vilde acceptere denne Anmærkning paa Finansloven, at man kunde forudse, at den vilde blive forandret oppe i Landstinget, og Sagen komme tilbage hertil. Og det fremgik ogsaa af Udtalelserne fra den ærede Ordfører for de Radikale (Rode), idet han sagde, at Realiteten skulde vi nok faa Lejlighed til at tage Stilling til. Han gik alt-saa ganske naturligt ud fra, at dersom Anmærkningen blev vedtagen her i Folketinget, vilde det have til Følge, at Finanslovsforslaget kom tilbage, og at Anmærkningen blev stemt ud, og at vi saa vilde faa en særlig Lov. Men hvorfor kunde vi saa ikke

lige saa godt tage det først som sidst? Thi at tro, at det, at der nu er lidt kortere Tid tilbage til at forhandle om Toldloven, skulde bevirke, at der skulde komme flere eller færre Ændringer, er for naivt.

Rode: Maa jeg sige til det ærede Medlem, der nu talte (N. C. Christensen), at jeg tror, han politisk ser ganske fejl paa Sagen, naar han ikke regner med det Tidspunkt, paa hvilket et Forslag kommer frem til Drøftelse.

Maa jeg sige til den højtærede Finansminister, at naar han vilde hævde, at han i alle Sager tog Hensyn til Indvendinger og Bemærkninger, der fremsattes her, endog fra vor Side, skal jeg selvfølgelig ikke i al Almindelighed bestride dette. Men paa mange og vigtige Punkter, og i dette Forhold selve Hovedpunktet, har den højtærede Finansminister ikke villet tage Hensyn til det, vi have gjort gældende, at den hele Skatteudskrivning var alt for rigelig. Nu siger den højtærede Finansminister, at det er fantastisk, hvad vi sige, ja, i en tidligere Udtalelse tror jeg endog, at han udtrykte det saaledes, at det laa ude i Luften eller var grebet ud af Luften. Jeg tror imidlertid, at den højtærede Finansminister skal være noget forsigtig med at tale om, hvad der gribes ud af Luften, og hvad der er fantastisk, naar den højtærede Minister erindrers, at han paa Skansebakken før Valget 1910 udtalte, at det var grebet ud af Luften, at 15 Mill. Kr. Skatteudskrivning vilde være nødvendig. Hovedpunktet i vor Kritik af Skatternes Beløb har været, at det var alt for rigeligt, og til dette Hovedpunkt har den højtærede Finansminister intet Hensyn taget, og han har ved Skattelovenes sidste Behandling krævet dem gennemførte til Punkt og Prikke med det samlede Skattebeløb. Nu i dette Øjeblik kommer den højtærede Minister og bebuder, at alt, hvad vi have sagt, og hvad Kendsgærningerne have godtgjort Gang efter Gang, at det vil blive et Moment for den videre Forhandling i Landstinget og i Fællesudvalget. Det forekommer mig, at Folketingets Stilling havde været adskilligt gunstigere, hvis man havde taget Hensyn til vore Betragtninger. Jeg er bange for, at Sagens videre Gang vil godtgøre, at det i højeste Grad har været uheldigt, at den højtærede Finansminister ikke har taget Hensyn hertil i Tide.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.